DAN TĂRCHILĂ

TEATRU

DAN TĂRCHILĂ

Albastru deschis

Comedie ocazională

PERSONAJELE

O FEMEIE DE 35 DE ANI,
MEDIC
O SORĂ MEDICALĂ DE 21 DE ANI
UN NECUNOSCUT DE 40 DE ANI, ÎNTR-UN COSTUM ALBASTRU DESCHIS

Câteva elemente de mobilă vopsită în alb, care să sugereze o cameră de gardă dintr-un. Spital. O masă cu două scaune, o canapea, un cuier, un dulap mic cu geamuri, pe rafturile căruia se găsesc fiole, cutii cri 5 medicamente, fese etc. Pe masă, un brăduţ împodobit cu globuri şi luminări, precum şi un telefon. O uşă în fund.

La ridicarea cortinei, Doctoriţa, în halat şi cu stetoscopul atârnat după gât, aşa cum îl poartă medicii internişti, tocmai a ridicat receptorul.

DOCTORIŢA *(e o femeie drăguţă, prea puţin cochetă, cu părul scurt sau, eventual, strâns la spate într-un coc, cu prea multă „morgă” de medic):* Da, eu... Ce să fac, slujba înainte de toate... Da, tocmai acum, de revelion... De ce tocmai...? Foarte simplu, draga mea: am tras la sorţi şi am căzut eu de gardă... A, nu-i chiar atât de rău. Mi-am făcut şi un brăduţ cu globuri şi luminări. Şi apoi, îl aştept şi pe Emil... Bineînţeles, vine aici să ciocnim un pahar de şampanie... Mulţumesc, mulţumesc... Şi eu vă doresc tuturor multă fericire şi noroc pentru noul ari... Pa!... *(Pune receptorul în furcă şi devine brusc tristă.) (Sora intră încet, cu timiditate.)*

SORA *(e o fată drăguţă, aproape un copil, foarte bucuroasă că o vede pe Doctoriţă):* Bună seara.

DOCTORIŢA *(încercând să-şi mascheze tristeţea):* Bună seară, draga mea.

SORA: Nici nu ştiţi ce bine îmi pare că sunteţi dumneavoastră de gardă în noaptea asta! Adică... vă rog să: mă iertaţi. Sunt o egoistă.

DOCTORIŢA: Nu te mai scuza atâta. La vârsta ta, nu poţi fi egoistă.

SORA: N-am vrut să spun că... înţelegeţi, nu? Poate ca aţi fi petrecut revelionul ca toată lumea, nu aici în spital.

DOCTORIŢA: Nu, nu, e mai bine aici...

SORA: Dar eu, totuşi, sunt fericită că fac cu dumneavoastră de gardă. Deşi nu prea înţeleg cum s-a-ntâmplat. Parcă nu eraţi dumneavoastră în noaptea asta.

DOCTORIŢA: Colegul meu mi-a dat un telefon acasă şi m-a-ntrebat dacă nu-l pot înlocui.

SORA *(mirată):* Şi dumneavoastră aţi acceptat?

DOCTORIŢA: Da… am acceptat, după cum vezi.
SORA *(cu o explozie de bucurie):* Ce bine!
DOCTORIŢA: Şi, în definitiv, de ce-i aşa de bine?
SORA: Pentru că… *(Se opreşte.)*
DOCTORIŢA: Pentru că?
SORA: Nu-mi place să fac de gardă cu… *(Se opreşte iar.)*
DOCTORIŢA: Aha! *(Apoi.)* De ce?
SORA *(încet, timid):* Îmi face curte.
DOCTORIŢA *(cu o scurtă explozie de râs):* Îţi face curte?! Dar e cu treizeci de ani mai bătrân ca tine.
SORA; Tocmai de aceea… *(Căpătând curaj.)* Nu mă slăbeşte cu insistenţele… Tot timpul apropouri, tot timpul vorbe cu două înţelesuri… *(Cu o naivitate copilărească.)* Dacă nu-mi place, ce să fac? *(Apoi, iar cu curaj.)* Şi odată a vrut chiar să mă sărute… tot într-o gardă.
DOCTORIŢA: A reuşit?
SORA: Nu. I-am şi spus atunci ceva care cred că l-a supărat puţin. *(O mică pauză, în care Doctoriţa e cu gândurile în altă parte.)* Nu mă-ntrebaţi ce?
DOCTORIŢA: Ba da. Ce i-ai spus? *(Sună telefonul. Doctoriţa ridică receptorul.)* Alo! *(Încercând să fie veselă.)* A, voi sunteţi? Dar nu vorbiţi toţi deodată. Nu înţeleg nimic… Cum, mi-aţi dat telefon acasă?… Da, întâmplarea a făcut să fiu de gardă tocmai de revelion… Ei, cineva trebuie să fie de gardă… Nu v-am spus? Întâmplarea… Mulţumesc. Ne vom vedea. Altă dată… A, nu, nu voi fi singură. Am făcut şi un brăduţ. Vine şi Emil să ciocnească un pahar de şampanie cu mine. Trebuie să sosească dintr-un moment… Bine, îi spun şi din partea voastră… La revedere şi la mulţi ani tuturor. Petrecere bună! *(Pune receptorul în furcă şi îşi reia masca ei de tristeţe; apoi către Soră.)* Ce ziceai? Parcă era vorba de doctorul care-ţi face curte…
SORA: Când a vrut să mă sărute, i-am spus: Nu credeţi că ar fi trebuit să vă naşteţi în timpul celui de-al doilea

război mondial, şi nu înainte de primul, pentru a avea dreptul să mă sărutaţi? *(Râde.)* Dacă aţi şti cum m-a privit! Mi-era şi teamă să nu-mi dea o palmă.

DOCTORIŢA: Eşti o fata curajoasă. *(Apoi:)* Dar… bradul acesta cine l-a adus?

SORA: Bradul? Nu l-aţi adus dumneavoastră?

DOCTORIŢA: Nu. L-am găsit aici.

SORA: Eu aşa credeam. De altfel, nici nu era acum o jumătate de oră. Ce curios! Zău, e foarte ciudat! Şi ce frumos e!

DOCTORIŢA: Şi chiar nu ştii cine l-a adus?

SORA: Pe cuvântul meu că nu ştiu.

DOCTORIŢA: Nu-i o surpriză din partea ta?

SORA: Nu. Şi-mi pare rău că nu e.

DOCTORIŢA: Sigur, sigur?

SORA: Credeţi-mă că nu ştiu. Şi mă-ntreb cine a putut să-l aducă fără să-l văd şi eu? Tot timpul am stat în spital.

DOCTORIŢA: În cazul acesta, nu rămâne decât Moş Gerilă oare ar fi putut să-l aducă. Cu o singură condiţie, bineînţeles: ca Moş Gorilă să existe cu adevărat. Dar cum nu există în cu adevărat, înseamnă că totul e foarte ciudat. Ca şi viaţa noastră, de altfel.

SORA *(după o clipă, aproape fără voia ei):* Sunteţi tristă?

DOCTORIŢA: Puţin, draga mea.

SORA *(ca să schimbe vorba):* Aşa-i că n-aţi apucat să vă coafaţi nici dumneavoastră? E o nebunie în oraş. Toate femeile se coafează pentru revelion. Ştiţi că se duc de la cinci dimineaţa? Eu cred că era mai bine pe vremea perucilor. Nu-i aşa?

DOCTORIŢA: Eu de unde să ştiu? Sau mă crezi atât de bătrână, că am apucat şi secolul lui Ludovic al XIV-lea?! Să ştii că n-am decât treizeci şi cinci de ani, draga mea. Adevărat, foarte mult faţă de tine, dar foarte puţin faţă… de mine.

SORA: Iertaţi-mă, n-am vrut…

DOCTORIŢA: Dar nu m-am supărat deloc, mai ales că şi tu

vei avea odată treizeci şi cinci de ani.

SORA: Şi de-abia aştept să-i am, numai ca să vă fac plăcere.

DOCTORIŢA: Mulţumesc, draga mea; Dar atunci, când vei avea tu treizeci şi cinci de ani, eu... vezi tu, eu, îi voi fi avut de mult. *(Pe alt ton, mai oficial, mai rece.)* Acum, să vedem ce-i prin serviciu.

SORA: Mai nimic. Doar bolnava de la trei, cu insuficienţă cardiacă. Azi, pe seară, a avut din nou o criză. Acum se simte bine.

DOCTORIŢA: I s-a făcut digitală?

SORA: Da. După ce şi-a revenit, mi-a spus că-i fericită fiindcă apucă şi anul care vine. Apoi mi-a mărturisit că are o singură fiică, la Cluj, dar că nu i-a scris nimic despre starea ei, de teamă să nu vie s-o vadă tocmai acum, de revelion, şi să-i... strice sărbătorile. Mâine, însă, îi va trimite, o carte poştală.

DOCTORIŢA: În rest?

SORA: În rest, nimic important. N-avem niciun caz grav. Doar dacă n-o veni vreo urgenţă. A, uitasem; bolnavul de ciroză de la şase. Vrea cu orice preţ să se scoale din pat, ca să-l prindă Anul Nou în picioare.

DOCTORIŢA: Ofiţerul acela?

SORA: Da, întocmai. Zice că Anul Nou trebuie să-i găsească pe oameni în picioare, în poziţie de drepţi.

DOCTORIŢA: Poate că are şi el dreptate. Toţi ar trebui să stăm drept în picioare în faţa viitorului. Dacă putem, fireşte. Dacă avem curaj... Curaj şi speranţe... Du-te la el la miezul nopţii şi ajută-l să se ridice pentru o clipă în picioare...

SORA: Bine, aşa voi face.

DOCTORIŢA: Şi treci cât mai des pe la bolnava cu insuficienţă cardiacă. Anunţă-mă dacă iar face vreo criză. De altfel, am să trec şi eu mai târziu prin toate saloanele.

SORA: Ani înţeles. Mai avem o jumătate de oră până la

miezul nopţii. Voi veni să vă urez „la mulţi ani”.

DOCTORIŢA: Te-aştept, draga mea. Apoi vom merge amândouă din salon în salon şi le vom ura şi bolnavilor.

SORA *(veselă că un copil):* Da. Şi vom aprinde şi pomul! Şi dacă-mi veţi da voie, am să vă sărut pe obraz. Fiindcă... îmi sunteţi foarte dragă... *(Iese repede. Sună telefonul. Doctoriţa ridică receptorul.)*

DOCTORIŢA: Alo! Da, clinica de boli interne. Medicul de gardă. Spuneţi, vă rog... Da... da..., E în vârstă? Da... febră mare, transpiraţii, sufocări... Da, mai departe... Cum, credeţi că-i în comă? Aduceţi-l urgent la spital... Spune că nu vrea să vină? Cum e în comă dacă poate vorbi?... Nu înţelegi nici dumneata? Totuşi, pot să vă trimit o salvare... Inutil? De ce*?...* Unde spune că se duce?... Alo! Nu-nţeleg. Cine-i ia locul? Anul Nou?... *(Apoi, dându-şi seamă că e o farsă.)* A, tu eşti, măi nebunule? Cum? Să-ţi cunosc vocea, dacă ţi-o schimbi? ... Şi eu, care credeam că e un caz urgent!... Bine, dar voi?... Petreceţi? Şi eu. Nu că voi, dar am şi eu un brăduţ pe care mi l-am împodobit frumos. Şi apoi, îl aştept pe Emil să sosească... Bineînţeles că vine. Cum să mă lase singură tocmai în noaptea asta?... Uite, că a şi venit. Emil, cine altul?... Acum e lângă mine. Să ţi-i dau-la aparat?... Zice că nu are timp, fiindcă mă sărută... *(Prefăcându-se că vorbeşte cu cineva lângă ea.)* Emil, fii cuminte!... *(Apoi, tare)* Bine, la revedere! *(Pune receptorul în furcă, rămânând mai tristă decât înainte şi aşezându-se pe scaun, imobilă. Apoi, încet.)* Emil, fii cuminte! Nu mă mai săruta atâta... *(Un oftat adânc îi scapă din piept, deznădăjduit.)* Oh!... *(Uşa se deschide brusc şi intră Necunoscutul.)*

NECUNOSCUTUL *(e un bărbat înalt, bine făcut, simpatic, cu o voce plăcută, caldă. Poartă un costum elegant de culoare albastru-deschis. Braţele îi sunt pline de câteva pachete cu daruri, frumos ambalate. Când se mişcă, are o deosebită vioiciune şi degajare. Chiar dacă nu*

râde, şi râde foarte mult de altfel, ochii lui râd parcă încontinuu. După ce intră şi închide uşa cu piciorul): Bună seara.

DOCTORIŢA *(uimită, contrariată):* Bună seara.

NECUNOSCUTUL *(împrăştiind pachetele pe masa şi pe canapea):* Uf, bine că te-am găsit! Te-am căutat şi pe-acasă.

DOCTORIŢA *(în timp ce îl urmăreşte uimită, încearcă să spună ceva):* Nu înţe...

NECUNOSCUTUL *(împrăştiind pachetele pe masă şi pe [...]):* [...] că ai preferat să faci de gardă? Parcă era vorba să rămâi acasă în noaptea asta, nu?

DOCTORIŢA *(izbucnind):* Cine eşti? Şi ce cauţi aici?

NECUNOSCUTUL: Pe dumneata.

DOCTORIŢA: Dar nici nu mă cunoşti!

NECUNOSCUTUL: Căutăm totdeauna ce nu cunoaştem. Dar la drept vorbind, eu tot te cunosc puţin. Altfel, n-aş fi venit aici.

DOCTORIŢA: Dacă nu-mi spui cu cine stau de vorbă...

NECUNOSCUTUL *(râzând):* Ce se-ntâmplă? Mă dai afară?

DOCTORIŢA: Bineînţeles! Şi cât mai repede.

NECUNOSCUTUL *(împrăştiind pachetele pe masă şi pe [...]):* [...] rog, dă-mi voie să mă aşez. Dacă ai şti cât am alergat! Eram sigur că te găsesc acasă. La ora şase, nici vorbă nu era să vii în gardă.

DOCTORIŢA *(ridică enervată receptorul şi face un număr scurt):* Alo, poarta*?* Aici medicul de gardă. De ce i-ai dat voie adineauri unui bărbat să intre în spital?... Acum cinci minute, într-un costum albastru-deschis. Cum n-a intrat nimeni de o jumătate de oră? *(Pune receptorul în furcă; către Necunoscut.)* Pe unde ai intrat, domnule? Portarul spune că n-ai trecut pe la poartă. *(Necunoscutul râde.)* Doar n-oi fi sărit gardul?!

NECUNOSCUTUL: Şi de ce nu? Întuneric e, de plouat, plouă, e foarte uşor să escaladezi un gard. Apropo: ce zici de ploaia de-afară? În plină iarnă! Eu am văzut

rareori revelioane cu ploaie şi nu prin părţile voastre, ci mai spre sud. Închipuieşte-ţi că am stat câteva minute pe sălile spitalului ca să-mi usuc picăturile de pe haină. Nu puteam intra la dumneata cu haina udă, nu? Mă aşteptai mai devreme*?*

DOCTORIŢA: Eu pe dumneata?!

NECUNOSCUTUL: Te rog să mă ierţi că am întârziat, dar de-abia am putut să iau autobuzul 33. Am mers cu un singur picior pe scară vreo patru staţii. De taxi, nici vorbă. Nu prinzi niciunul. Şi cu atâtea pachete în braţe, îţi poţi imagina că nu mi-a fost uşor. Noroc că autobuzul e cu autotaxare şi am scăpat fără să scot bilet.

DOCTORIŢA *(dură):* Şi acum, te rog să te ridici, să-ţi iei pachetele şi să pleci.

NECUNOSCUTUL *(râzând):* Tot... peste gard?... Să lăsăm gluma. Pachetele sunt pentru dumneata. Nu-ţi închipui că le-am cărat până aici ca să le iau înapoi?!

DOCTORIŢA: Nu primesc daruri de la necunoscuţi.

NECUNOSCUTUL: În primul rând, nici nu ştii dacă sunt de la mine. Poate că ţi le-a trimis... altcineva.

DOCTORIŢA *(încet, agăţându-se de un gând):* Emil?

NECUNOSCUTUL *(venind lângă ea):* Trebuie să jucăm cinstit. Nu. Nu ţi le-a trimis Emil. Nici nu putea să ţi le trimită el.

DOCTORIŢĂ: „Nici nu putea să ţi le trimită el”! Cine eşti dumneata, de-mi cunoşti secretele?

NECUNOSCUTUL: Nu le cunosc, dar din moment ce ştiu sigur că darurile nu sunt de la Emil, înseamnă, că nici nu putea să ţi le trimită el. E logic.

DOCTORIŢA: Într-un fel, da, e logic.

NECUNOSCUTUL: Totdeauna logica e numai... într-un fel. *(Sincer trist.)* Îmi pare rău.

DOCTORIŢA: De... logică?

NECUNOSCUTUL: Şi de logică.

DOCTORIŢA: Mulţumesc. Eşti, totuşi, amabil.

NECUNOSCUTUL Îmi dau toată silinţa. Ce vrei?... Profesiunea!

DOCTORIŢA: Mă rog?

NECUNOSCUTUL: Adică... în sfârşit, să trecem peste asta. Uneori e plicticos, alteori — agreabil. Ca acum, de exemplu.

DOCTORIŢA *(adulmecând):* Miroase a mandarine!

NECUNOSCUTUL: Două kilograme. Miroase a două kilograme de mandarine, fiindcă atâtea am adus.

DOCTORIŢA: Eşti foarte drăguţ. Mirosul de mandarine mi-aduce aminte de copilărie. Pe atunci nu aveam griji, nu existau necazuri...

NECUNOSCUTUL: Nici Emil.

DOCTORIŢA *(pentru ea):* Nici Emil.

NECUNOSCUTUL: E actor, nu?

DOCTORIŢA: Văd că ştii tot. Da, e actor.

NECUNOSCUTUL: Nu. Ştiu, presupun. Între medicină şi teatru a existat totdeauna o atracţie. Poate pentru că, la începuturile lor, şi medicina şi teatrul se bazau pe magie şi pe... escrocherie!

DOCTORIŢA *(râzând):* Probabil că eşti prieten cu Emil şi ne-am cunoscut la vreo petrecere. Dar eu nu-mi aduc aminte deloc de dumneata.

NECUNOSCUTUL: În sfârşit, am reuşit să te-nveselesc puţin. Hai, spune-mi acum ce-a fost cu Emil. Vreau să ştiu.

DOCTORIŢA: Ţii neapărat?

NECUNOSCUTUL: N-am încotro. Doar nu vrei te-ntreb dacai fost cuminte şi să te rog să-mi reciţi o poezie cu „Miţi-Miţişor, mânca lăptişor, iar domnul Codău, câine mare, rău...”

DOCTORIŢA: N-am să-ţi spun niciodată nimic.

NECUNOSCUTUL: Pentru că ţinem mai mult la durerile noastre decât la bucurii. E un paradox. Mărturisirea durerii e a renunţa puţin la ea. Şi uneori nu vrem să renunţăm. Atunci când ne e frică de ziua de mâine.

Atunci când nu avem puterea de a spera. Şi toate astea, din lipsă de imaginaţie, de fantezie. Va să zică, l-ai cunoscut anul trecut la un restaurant. Pe urmă?

DOCTORIŢA: Nu l-am cunoscut la un restaurant, ci într-o seară la nişte prieteni.

NECUNOSCUTUL: A, da, ai dreptate. Chestia cu restaurantul a fost cu altă doctoriţă.

DOCTORIŢA: Culm adică „cu altă doctoriţă”?

NECUNOSCUTUL: Adică… o doctoriţă a cunoscut un bărbat într-un restaurant. Coincidenţa face ca să-l cheme tot Emil. De aceea am făcut confuzie cu dumneata..

DOCTORIŢA: Adică spui vorbe fără sir.

NECUNOSCUTUL *(râzând din nou):* E adevărat. Uneori, oamenii nu mă înţeleg, sau mă înţeleg tocmai pe dos. *(O ia de mină şi o aşează pe scaun, el aşezându-se, pe celălalt, în fata ei.)* Şi-apoi?

DOCTORIŢA: Apoi ce?

NECUNOSCUTUL: După ce v-aţi împrietenit, ce-a urmat?

DOCTORIŢA: Exact ce trebuia să urmeze.

NECUNOSCUTUL: Nu, nu asta am vrut să te întreb, ci altceva: dacă te-ai îndrăgostit de el.

DOCTORIŢA: Ce întrebare! Sigur că m-am îndrăgostit. Altfel, nici n-ar fi putut să urmeze… ceea ce a urmat.

NECUNOSCUTUL: Sunt femei şi femei. Apoi?

DOCTORIŢA: Apoi… Dar ce rost are să-ţi spun toate astea? Şi tocmai acum! Şi unui necunoscut amabil, care-mi aduce daruri de revelion.

NECUNOSCUTUL: Mulţumesc pentru „amabil”.

DOCTORIŢA: Ai noroc că n-a venit între timp nicio urgenţă, fiindcă te-aş fi lăsat aici şi mi-aş fi văzut de treabă.

NECUNOSCUTUL: Iar eu te-aş aştepta.

DOCTORIŢA: M-ai aştepta? Îmi place că îmi spui asta. M-ai aştepta!… *(Amestec de cochetărie şi seriozitate.)* Cât?

NECUNOSCUTUL: Dacă ar fi după mine, oricât.

DOCTORIŢA: Oricât? Bărbaţii sunt foarte grăbiţi şi nu au timp să aştepte.

NECUNOSCUTUL: Eu, am timp. Adică, mai exact, eu nu am timp, de aceea te-aş aştepta oricât. Nu mă privi atât de mirată. Vreau să spun că eu nu cunosc timpul. Numai dumneata ştii ce e timpul.

DOCTORIŢA: Bineînţeles!

NECUNOSCUTUL: Cu o condiţie: să nu te întrebe nimeni ce e. Dacă te întreabă cineva, nu mai ştii.

DOCTORIŢA (râzând): Eşti filosof?

NECUNOSCUTUL: Da' de unde! Filosofii caută ceea ce nu cunosc, în timp ce eu cunosc ceea ce caut. Ca astă-seară. Te-am căutat pentru că te cunosc.

DOCTORIŢA: Poate eşti vreun prieten din copilărie, pe care l-am uitat.

NECUNOSCUTUL: Sunt mai mult un prieten al copilăriei, dacă vrei. Bradul îţi place?

DOCTORIŢA: Mult de tot. E împodobit cu un deosebit gust.

NECUNOSCUTUL: Şi dacă ai şti cu câtă grijă l-am adus până aici.

DOCTORIŢA *(uimită la culme):* Dumneata? Dumneata, ai adus bradul?

NECUNOSCUTUL: Nu puteam veni în acelaşi timp şi cu bradul şi cu o droaie de pachete.

DOCTORIŢA: Atunci, ai mai fost o dată aici?

NECUNOSCUTUL: Cu o jumătate de oră înainte. Cred că ai avut destulă bătaie de cap, gândindu-te cine ţi l-a adus.

DOTORIŢA: Am făcut o mie de presupuneri.

NECUNOSCUTUL: Şi pariez că la oricine te-ai gândit, numai la mine nu.

DOCTORIŢA: Cum să mă gândesc la dumneata dacă nici nu existai?!

NECUNOSCUTUL *(corectând-o):* Nu existam pentru dumneata.

DOCTORIŢA: După cum ai venit, nu m-aş mira să nu fi existat deloc acum o oră. Toată întâmplarea asta este

atât de ciudată, încât mi s-ar părea firesc dacă mi-ai spune, de pildă, că ai venit de pe altă planetă

NECUNOSCUTUL: N-ar fi exclus. Dar, uneori, două fiinţe de pe două planete îndepărtate se pot apropia mai mult decât doi oameni care trăiesc în acelaşi oraş şi pe aceeaşi stradă. Nu crezi?

DOCTORIŢA: Nu-ţi pot răspunde. N-am întâlnit încă pe nimeni dintr-o altă planetă. Dumneata ai întâlnit*?*

NECUNOSCUTUL *(privind-o în ochi):* Da, am întâlnit o femeie.

DOCTORIŢA: Frumoasă?

NECUNOSCUTUL: O femeie este totdeauna frumoasă...

DOCTORIŢA: Exagerezi...

NECUNOSCUTUL: ... Dacă ştii s-o priveşti, dacă ştii să-i descoperi frumuseţea care i se ascunde uneori în zâmbetul din colţul gurii sau în culoarea castanie a părului.

DOTORIŢA: Dumneata ai descoperit frumuseţea acelei femei?

NECUNOSCUTUL: Da, în ochi. Am văzut acolo, în ochii ei, un întreg univers. Milioane de dorinţe care se închegau în nebuloase explodând apoi în sisteme stelare, fugărindu-se prin inima ei ca prin cosmosul infinit, revenind în cercuri de mii de ani lumină străbătute într-o singură clipă, ciocnindu-se deseori cu zgomote surde, pe care le auzeam numai eu. Dorinţele femeii pe care am cunoscut-o îşi caută armonia universală bazată pe existenţa unui astru incandescent, în jurul căruia să se învârtească şi de la care să primească viaţa. Dorinţele acestea le citesc acum în ochii acelei femei, care eşti dumneata. De ce te minţi singură? Emil te-a dorit pentru o noapte, sau pentru zece, dar numai pentru câteva, nu pentru toate nopţile. Haide, fii sinceră. Ai fost vreodată sigură că eşti iubită?

DOCTORIŢA *(după o pauză):* Nu. Din prima zi în care l-am cunoscut, mi-am dat seama că Emil nu mă iubeşte, ci

doar mă vrea. Femeile au un simţ în plus faţă de bărbaţi: acela de a-şi da seama dacă un bărbat le iubeşte sau numai te doreşte. Din păcate, deseori caută să se mintă singure şi să nu creadă în propriul lor simţ.

NECUNOSCUTUL: De aceea şi dumneata ai crezut că te iubeşte.

DOCTORIŢA: Da. Pentru că voiam să fiu iubită. Am avut destule decepţii în viaţă şi a-început să-mi fie teamă că nu mai am timp să fiu iubită cu adevărat de un bărbat. De aceea m-am încăpăţânat să văd mărturisiri de dragoste chiar în nepăsarea lui, uneori chiar în duritățile lui.

NECUNOSCUTUL: Dar dumneata, fireşte, ai crezut că-l iubeşti.

DOCTORIŢA: Da. Mai mult am vrut să cred, să mă conving eu însămi că trebuie să cred că-l iubesc. M-am agăţat de ... dragostea aceasta ca un om aruncat în ocean care se agaţă de o scândură salvatoare. Şi, de fapt, îl iubesc. Sau l-am iubit. În sfârşit, nu mai ştiu nici eu. Visuri, proiecte... Eu. Poate şi el, dar nu mi-a spus niciodată. *(Zâmbind dureros.)* Acum două săptămâni mi-a telefonat: „Să ne trăim fiecare viaţa, noastră şi să ne vedem din când în când”. Ieri mi-a dat telefon: „Draga mea —; de altfel totdeauna îmi spune aşa, draga mea —; ce-ar fi să sfârşim dragostea noastră odată cu anul care se încheie? Ar fi foarte nostim. Haide, fii rezonabilă, nu mai suntem copii”. Şi a închis telefonul.

NECUNOSCUTUL: Şi tot proiectul de a petrece revelionul împreună a căzut.

DOCTORIŢA: Da, a căzut.

NECUNOSCUTUL: Şi aşa se face că eşti astă-seară de gardă.

DOCTORIŢA: Ştii prea multe despre mine.

NECUNOSCUTUL: Presupuneri.

DOCTORIŢA: Care sunt exacte. N-am putut rămâne acasă în noaptea asta… singură. Aş fi strigat, aş fi spart geamurile. Şi l-am rugat pe colegul meu să-mi cedeze garda lui.

NECUNOSCUTUL: Ceea ce a făcut cu cea mai mare bucurie.

DOCŢORIŢA: Când i-am dat telefon, pe la ora şase, şi l-am spus că vreau să fac eu de gardă, întâi a izbucnit în râs şi a zis că glumesc. Cine mai renunţă la revelion de bunăvoie?

NECUNOSCUTUL: Dumneata. Ştii de ce? Pentru că e mai uşor să renunţi decât să lupţi. Pentru că dumneata ai renunţat mereu în viaţă la câte ceva până şi la speranţe.

DOCTORIŢA: De multe ori în dragoste lupta nu are sens. Spune şi dumneata: cum pot lupta eu să-l fac pe Emil să mă iubească? În niciun fel.

NECUNOSCUTUL: Îmi dai voie să aprind o ţigară?

DOCTORIŢA: Te rog.

NECUNOSCUTUL *(întinzându-i un pachet, cu ţigări):* Fumezi?

DOCŢORIŢA: Nu, mulţumesc.

NECUNOSCUTUL *(îşi aprinde ţigara, apoi):* De acord cu dumneata. Pe Emil nu-l poţi face să te iubească. Probabil că în toată viaţa lui nu va iubi niciodată cu adevărat. Dar dumneata poţi iubi.

DOCTORIŢA: Crezi că… mai pot iubi?

NECUNOSCUTUL: La treizeci şi cinci de ani se poate iubi… perfect.

DOCTORIŢA: Îmi cunoşti şi vârsta.

NECUNOSCUTUL: Da, fireşte.

DOCTORIŢA: Arăt anii?

NECUNOSCUTUL: Mai mulţi chiar!

DOCTORIŢA: Cum adică?

NECUNOSCUTUL: Nu de treizeci şi cinci de ani, ci de trei sute cincizeci de mii de ani arăţi.

DOCŢORIŢA: Domnule, e rog!

NECUNOSCUTUL Arăţi ca o stea a cărei vârstă de-abia are trei sute cincizeci de mii de ani, o stea care arde la temperatura a câtorva milioane de grade, pierdută undeva în roiul de constelaţii, dar vie şi fierbinte şi reală, o stea care te farmecă până la extaz cu lumina ei, care te atrage prin firele invizibile ale gravitaţiei universale, dar de care nu te poţi apropia dacă tu însuţi nu eşti o stea tot atât de fierbinte. Să nu-ţi pierzi niciodată speranţa, pentru că nu te vei stinge curând. Stelele ard mult, ca femeile. Vei întâlni odată o cometă, care se va apropia de dumneata şi cu care te vei contopi. În ziua aceea, stea şi cometă vor străluci mai tare şi vor da naştere la o lumină nouă, care se numeşte dragoste.

DOCTORIŢA *(după o pauză, se apropie de el, întinde mâinile şi îi apucă un nasture de la haină):* Îţi cade nasturele. Nu vrei să ţi-l cos?

NECUNOSCUTUL: A, da, din cauza caloriferului.

DOCTORIŢA: Din cauza… cui*?*

NECUNOSCUTUL: Am intrat în spital pe ţeava caloriferului şi mi s-a agăţat, probabil, un nasture.

DOCTORIŢA: Zău dacă pricep vorbele dumitale. De fapt, nici nu ştiu de ce te-am primit şi de ce accept să stau de vorbă cu dumneata.

NECUNOSCUTUL: Vezi, tocmai aici e misterul: nu ştii de ce. Dar nu m-ai dat afară şi continui să stai de vorbă cu mine. Poate pentru că mă aşteptai.

DOCTORIŢA: Pe dumneata?

NECUNOSCUTUL: Toată lumea aşteaptă astă-seară pe cineva. Iar dumneata nu ştii, dar simţi că trebuie să aştepţi pe cineva… sau ceva. Pentru că eu sunt mai mult „ceva” decât „cineva”.

DOCTORIŢA *(tristă):* Şi vrei să-mi aminteşti că dacă nu veneai dumneata eu aş fi fost singură…

NECUNOSCUTUL: Nu te supăra pe mine. Nu vreau cu

niciun preţ să te întristez, şi asta nu numai pentru că nu am voie din punct de vedere profesional — şi aş putea fi tras la răspundere! —, dar nici eu personal nu doresc să te întristez. Ştii ce, hai mai bine să-ţi spun o glumă proastă. Poate te înveselesc. Odată, Moş Gerilă a ajuns la o casă, la ultima pe care trebuia să o viziteze, şi nu-i mai rămăsese nimic în tolbă. Ştii ce-a făcut?

DOCTORIŢA *(absentă):* Ce-a făcut?

NECUNOSCUTUL: A rămas, cu voia lui, zălog în casa aceea.

DOCTORIŢA: Până când?

NECUNOSCUTUL: Pentru totdeauna. Hai, acum să zicem că eu arunc toate darurile pe fereastră şi că ţi-aş rămâne zălog.

DOCTORIŢA: Dumneata? De ce?

NECUNOSCUTUL: Pentru că… te iubesc.

DOCTORIŢA *(ca trezită din vis):* Mă iubeşti? Într-adevăr, e o glumă proastă şi te rog să termini.

NECUNOSCUTUL *(vesel):* Şi, în definitiv, de ce n-am avea umor în noaptea asta? Mi-aduc aminte că am vorbit de curând despre umor cu un prieten al meu din Andromeda, acum vreo sută de ani. Prietenul meu e foarte spiritual, deşi pare cam zănatec. Spun numai pare, pentru că e logician de forţă, mult mai mare ca Aristotel, pe care l-a cunoscut personal şi căruia i-a sugerat nişte principii de logică în care voi credeţi şi astăzi.

DOCTORIŢA: Ai nişte idei atât de absurde, încât mie imposibil să nu te cred.

NECUNOSCUTUL: Prietenul acesta al meu, care acum e în floarea vârstei, spunea că umorul nu e în niciun caz nici deznădejde, nici ratare, nici platitudine, nici laşitate. Un om fără speranţe nu poate avea umor. Nici laşul, nici ratatul. Cred că are dreptate. Umorul este expresia cotidiană a speranţei, a luptei, a eroismului.

DOCTORIŢA: Şi ai impresia că în noaptea aceasta…

NECUNOSCUTUL: Certitudinea, nu impresia. *(O cuprinde uşor cu braţele.)* Te iubesc.

DOCTORIŢA *(desprinzându-se brusc şi intrând subit într-o stare de tulburare intensă):* Nu, lasă-mă. Lasă-mă, te rog. Şi, mai ales, nu-mi spune asta. Minciuna s-a născut odată cu cuvântul. Suntem mincinoşi pentru că putem vorbi. N-am să te cred niciodată. N-am să mai cred pe nimeni.

NECUNOSCUTUL: Pentru că nu ţi-a mai spus-o nimeni în clipa în care voi, oamenii, realizaţi veşnicia: clipa care desparte anul vechi de cel care vine. O singură clipă pe an e dat să gustaţi fiorul veşniciei. Clipa aceasta de veşnicie pură închide în ea tot trecutul şi întreg viitorul lumii. În clipa aceasta, ţineţi-vă răsuflarea şi gândiţi-vă la marea fericire care vi s-a dat: aceea de a spera şi de a iubi. Iar eu vin acuma să-ţi spun: te iubesc. Speră că vom înfăptui dragostea noastră, dar speră din toate puterile inimii dumitale, pentru că e un lucru foarte greu.

DOCTORIŢA: Lasă-mă! Lasă-mă! Oricine vei fi, orice nume ai purta, te rog să pleci. M-a înşelat dragostea unor oameni pe care i-am cunoscut, sau cel puţin am crezut că-i cunosc, şi acum îmi ceri să cred în dragostea unui necunoscut cu care stau de vorba doar de o jumătate de oră.

NECUNOSCUTUL *(vine lângă ea şi o întoarce cu faţa spre el):* Ascultă, Tatiana…

DOCTORIŢA: Ştii şi cum mă cheamă?! Cine eşti dumneata? Şi de unde vii?

NECUNOSCUTUL: Din univers. O, e atâta circulaţie în univers! Îţi voi spune şi cine sunt. Îţi voi lăsa şi adresa mea, dar acum e vorba de ceva mult mai important. M-am îndrăgostit de dumneata. Nu, rămâi aici şi ascultă-mă. M-am îndrăgostit cu adevărat, dar trebuie să plec.

DOCTORIŢA *(repede, fără voia ei):* Unde?

NECUNOSCUTUL: Înapoi, în constelaţia Lirei. N-am de

face. De altfel, după ce dispar, nici voi nu vă mai aduceţi aminte de mine un an întreg. Cincizeci şi două de săptămâni! Furaţi de treburile voastre, de bucuriile şi durerile voastre, nu vă mai gândiţi la nimic.

DOCTORIŢA: Eu nu te gonesc, deşi eşti... cam nebun.

NECUNOSCUTUL: Sunt nebun, fireşte. Nici nu-ţi închipui cât sunt de nebun... Ţi-am spus că trebuie să plec. Nu mai pot veni decât la anul. Chiar dacă aş fi trimis tot la dumneata, nu te-aş putea vedea decât din an în an. Dacă ai fi veşnică, aşa cum sunt eu, lucrul acesta nu m-ar deranja. Înţelegi?

DOCTORIŢA: Înţeleg că eşti într-adevăr nebun.

NECUNOSCUTUL: Şi încă ce nebun! Nebunia mea va merge până acolo încât voi încerca să cer permisiunea să locuiesc aici de-acum înainte.

DOCTORIŢA: Aici, în spital?

NECUNOSCUTUL: Nu, aici, pe pământ! Va fi greu, poate imposibil să mi se permită. Şi ştii de ce? Pentru că, o dată venit pe pământ, va trebui să renunţ la legile după care mă conduc acum şi să le accept pe ale voastre. Va trebui deci să sufăr, să îmbătrânesc şi chiar să mor. Dar vreau să-ţi dovedesc cât te iubesc de tare şi voi cere să fiu ca oricare om începând de mâine. Când va auzi prietenul meu, logicianul, va râde cu gura până la urechi. Dar, dragostea e mai presus de logică. Ea face parte din armonia universului în care trăim. Şi chiar dacă nu voi obţine dezlegarea de a coborî definitiv pe pământ, voi încerca să-i trag pe sfoară într-un fel.

DOCTORIŢA: Să-i tragi pe sfoară? Pe cine?

NECUNOSCUTUL *(cu un deget la gură, şoptit):* Ssst! Pe şefii mei din constelaţia Lirei. Totul e să am un motiv care să mă facă să întârzii câteva zile pe pământ după revelion. În mod normal, după cele douăsprezece bătăi ale gongului de la miezul nopţii, trebuie să plec. Dar voi găsi eu o soluţie. Am să le spun că m-am îmbătat şi că am uitat să mai plec. Nu, nu-i convingător. Sau că am

avut un accident... da, dar trebuie să-i am întâi, fiindcă se vor interesa.

DOCTORIŢA *(se apropie de pom şi rămâne în faţa lui):* Se apropie miezul nopţii, dragul meu necunoscut.

NECUNOSCUTUL *(fericit):* „Dragul meu”!?

DOCTORIŢA: Da, dragul şi nebunul meu necunoscut. Când eram mică, tata mi-a spus odată că omul care îmi va aprinde luminile pomului va fi omul meu. Nu vrei să mi le aprinzi dumneata? *(Necunoscutul aprinde una câte una luminările pomului, în timp ce Doctoriţa sta nemişcată şi-l urmăreşte. Apoi.)* Mulţumesc. Cum te cheamă?

NECUNOSCUTUL *(scoate câteva ţigări din pachet şi le aşază pe masă):* Îţi las câteva ţigări. Să mi le păstrezi până la anul, dacă nu voi reuşi să mă întorc mai curând. Dar voi încerca să provoc ceva... neprevăzut şi să nu mai plec. La, revedere, Tatiana, şi pe curând. *(O sărută pe obraz şi iese în vârful picioarelor, pe uşă, după ce a scos din buzunar o carte de vizită şi a lăsat-o pe colţul mesei.)*

DOCTORIŢA *(nemişcată, nesimţind că Necunoscutul a ieşit):* Cum te cheamă? De ce nu vrei să-mi spui cum te cheamă? *(Se întoarce şi-şi dă seama că e singură. Vrea să fugă spre uşă, dar se răzgândeşte, după câţiva paşi şi se întoarce spre masă, pe colţul căreia vede cartea de vizită. O ia şi o citeşte cu glasul sugrumat):* Moş Gerilă. Constelaţia Lirei. Planeta două sute patru. *(Rămâne o clipă cu răsuflarea tăiată, apoi sună telefonul. Ridică receptorul cu mişcări automate):* Alo, da eu... *(Încercând să fie degajată.)* La mulţi, ani!... Cine?... Da, a venit şi la mine... Dar la mine a venit Moş Gerilă cel adevărat. *(Cu o sinceritate copilărească.)* Nu, nu mint. *(Înfierbântându-se.)* Nu râdeţi ca nişte proşti, pentru că există. L-am văzut, am stat de vorbă cu el... *(Din ce în ce mai tare.)* Nu râdeţi! A venit la mine cu adevărat... Dar eu cred, cred, pentru că l-am văzut.

(Spasmodic aproape, vocea fiindu-i amplificată la megafon în sală.) Există! Există! Există! *(În acest moment, Sora vine din dreapta, intră şi rămâne uimită de aspectul Doctoriţei, care mai ţine încă receptorul în mână, dar pe care îl pune în furcă imediat.)*

DOCTORIŢA *(încercând să-şi impună un ton cât mai oficial):* Ce e, soră?

SORA: Vă rog să veniţi repede la camera de gardă. A sosit o urgenţă.

DOCTORIŢA: Despre ce e vorba?

SORA: Accident. Un camion a lovit un…

DOCTORIŢA *(întrerupând-o):* Şi de ce nu l-au dus la spitalul de chirurgie?

SORA: Accidentul s-a întâmplat în faţa spitalului nostru şi şoferul l-a transportat direct la noi. L-a adus în braţe.

DOCTORIŢA: Grav?

SORA: A avut noroc că n-a trecut roata peste el. Mai mult l-a târât în şanţ. Era în haină, fără palton, şi n-are niciun act asupra lui. Zice că vrea să fumeze şi că are nişte ţigări lăsate aici. Aiurează. Şoc puternic, probabil. Sau vreun nebun. Şoferul pretinde că s-a aruncat singur în faţa camionului. Noroc că n-a păţit mare lucru. Păcat de haine, că i le-a rupt. Şi are un costum albastru-deschis *(În acest timp, încep să se audă rar bătăile unui gong care anunţă miezul nopţii. Pe aceste bătăi cade*

---- CORTINA ----

1964